

Hồi Thứ Hai Mười Lăm
MỘT LẦN CHIA TAY

Tuyết vẫn rơi!

Đêm tối lạnh ghê người!

Cả Thông Thực bang lúc này đang đoàn tụ xung quanh một bàn tiệc. Họ ăn mừng vì đã chiến thắng Dương Sơn Kiệt và tiễn chân Tiểu Thất đi nhập ngũ.

Có rượu có thịt thì ngoài Tiểu Linh ra không ai chịu thua ai.

Từ xế chiều cho đến canh ba, cả bốn người niềm vui vẫn chưa giảm, tiếng vỗ tay tiếng cười giòn như pháo nổ.

Tiểu Linh không tham gia, vì nếu bắt nàng tham gia thì sẽ gây khó cho Tiểu Tà không thể an tâm đùa cợt như vậy.

Tiểu Linh mấy năm qua theo Thông Thực bang và làm ăn, tuy tình cảm rất khăng khít nhưng về hành động đùa cợt quá lỗ nàng không bằng lòng tìm cách lánh xa.

Trời vừa rạng sáng.

Trong lúc mọi người đang ngủ say, thì trước quán Thông Thực có hai con tuấn mã rẽ vào.

Lần này không phải bọn Dương Sơn Kiệt mà là Siêu lão vương gia, thân phụ của Siêu Vô Hận.

Tiểu Linh ra tận cửa nghênh đón, mời vào đại sảnh. Tiếp đó nàng lui vào hậu viện gọi Tiểu Tà ra.

Tiểu Tà và đồng bọn cười hi hí bước ra. Tiểu Tà thủ lễ hướng về lão vương gia nói:

– Xin lão vương gia chờ một chút! Tiểu Thất sắp đến nơi!

Lão vương gia ngạc nhiên:

– Tiểu Tà bang chủ không đi sao?

Tiểu Tà nói:

– Ái da! Công việc của quán Thông Thực quá nhiều, tôi không thể thoát thân được sau này mới tính.

Lão vương gia cười:

– Hôm qua Dương thiếp hiệp đã chinh cho bọn Dương Sơn Kiệt một trận, trước sau hẳn cũng tìm cách trả thù!

Tiểu Tà không khách sáo ngồi xuống ghế nói:

– Nếu hấn không hối cải tiếp tục hoành hành trước sau tôi cũng lấy đầu hấn.

Lão vương gia nói:

– Hấn có thể không đến đây vì sáng sớm đã cho xe ngựa kéo về kinh thành rồi.

Tiểu Tà kinh ngạc:

– Có chuyện này sao?

Lão vương gia nói:

– Không sai! Bọn thủ hạ của lão phu bẩm báo rất chính xác.

Tiểu Tà đương nhiên tin tưởng là sự thật nhưng có cảm giác kỳ lạ nói:

– Thương thế của hấn trầm trọng cách nào mà phải gấp rút về kinh?

Lão vương gia nói:

– Có lẽ Dương thiếu hiệp thấy sự việc không bình thường?

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Dương Phong bị tôi đánh trọng thương, Tây cung bị tôi đốt cháy, rồi đến bản thân của hấn bị tôi sỉ nhục nếu hấn nhin được thì đã không tìm đến đây. Mà khi đã tìm đến đây để nhận thảm bại rồi lại bỏ về đột ngột e rằng có mưu đồ gì đây!

A Tứ xía vào:

– Phải rồi! Hấn bỗng nhiên quay về kinh thật sớm như vậy đâu phải ngẫu nhiên.

Lão vương gia hỏi:

– Thương thế của hấn thật không nghiêm trọng sao?

Tiểu Tà đáp:

– Vết thương bị tôi đánh trúng đương nhiên tôi phải hiểu rất rõ. Trong lúc hấn còn đi đứng bình thường thì tại sao lại trốn đi? Thôi! Mặc kệ hấn!

A Tứ nói:

– Mạng của hấn vẫn còn chút may mắn, nếu không đã lìa đời rồi!

Trong lúc nói chuyện Tiểu Linh, Tiểu Thất đã vào đến đại sảnh.

Tiểu Tà chỉ ngay Tiểu Thất nói với lão vương gia:

– Lão vương gia thấy chưa? Phẩm chất đảm bảo công việc sắp tới!

Lão vương gia cười lớn:

– Quá tốt! Quá tốt!

Tiểu Thất chấp tay:

– Lão vương gia! Ngài đợi quá lâu rồi!

Lão vương gia xua tay:

– Đâu có! Đâu có! Tiểu huynh đệ xung phong đi cùng với Vô Hận, lão rất yên tâm.

Tiểu Tà nói:

– Trước khi từ già có chuyện gì cứ nói, đừng ấp úng làm gì!

Tiểu Thất nói:

– Thuộc hạ nhất định từ nay cố gắng mang danh dự về cho Thông Thực bang, nguyện không để cho Tiểu Tà bang chủ thất vọng.

Tiểu Tà cười:

– Người ra đi cố gắng thông tin về cho chúng ta biết mọi việc nghe chưa! Hãy cẩn thận vì bọn cao thủ La Sát hòa thượng có rất nhiều thủ hạ, lại rất khó đối phó.

Tiểu Thất gật đầu:

– Em sẽ cẩn thận!

Chỉ chốc lát con ngựa Ô long bảo đã đem đến, rung bồm đứng trước quán.

A Tam ghì cương lại gọi Tiểu Thất đến tiếp nhận.

Lão vương gia vui vẻ:

– Đã chuẩn bị cả ngựa tốt, thật chu đáo!

Lão vương gia và Tiểu Thất cáo từ lên đường.

A Tam và A Tứ đốt pháo tiễn, Tiểu Linh nước mắt chảy dài, Tiểu Tà tuy buồn đau nhưng cứ lẳng lặng nhìn theo Tiểu Thất, rời quán Thông Thực một cách trù mến.

Tiểu Thất đi rồi, phần dạy võ công do A Tam phụ trách, A Tứ thì lo chạy bàn tiếp khách, có lúc chạy kiếm tiền bên ngoài.

Hai ngày sau...

Bốn người của quán Thông Thực đang dùng cơm, A Tam thông báo:

– Tiểu Tà bang chủ! Phủ tổng đốc hình như thay đổi rất nhiều người. Dương Sơn Kiệt và Khu Mai đã đi rồi, không biết ai đến thay thế nữa!

Tiểu Tà bỏ đĩa xuống bàn nói:

– Số người này tại sao lại bị cách chức?

A Tam nói:

– Có lẽ Dương Sơn Kiệt trách họ làm việc không đắc lực lại lãnh tiền nhiều, nên mới có chuyện này.

Tiểu Tà nói:

– A Tứ! Người biết mấy người đó được điều đi lãnh trách nhiệm gì không?

A Tứ nói:

– Tôi thấy hình như họ bị cách chức, không còn được trọng dụng. Lý Thu Sơn cố ý muốn giấu chuyện này nên ra lệnh cho thuộc hạ không ai được bàn tán chuyện Dương Kiên và Khu Mai. Trong đó nhất định có lý do và âm mưu.

Tiểu Linh bỗng lên tiếng:

– Người đứng chủ trương việc này có lẽ là tên hắc y đó!

Tiểu Tà thắc mắc:

– Tên hắc y! Người đó là ai?

Tiểu Linh nói:

– Chính là người hắc y đã cứu Dương Sơn Kiệt từ trên cột cờ đem xuống!

Tiểu Tà cảm giác có kim châm vào ngực nặng nề thở:

– Dương Sơn Kiệt được người hắc y cứu xuống sao?

Trước đây Tiểu Tà tưởng Dương Sơn Kiệt vùng vẫy tự rơi xuống, chưa nghe qua trường hợp người hắc y nào cứu.

Tiểu Linh thấy thái độ của Tiểu Tà biết bên trong chắc có điều quan trọng vội nói:

– Đúng! Là một tên hắc y, lúc đó em và Tiểu Thất núp bên trong thấy rất rõ. Em tưởng anh đã biết chuyện này tại vì hấn hành động minh bạch không lén lút.

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ nhìn nhau bằng một mắt cười:

– Lúc đó chúng ta đang hăng chiến đấu, đâu có thời gian để ý đến Dương Sơn Kiệt trên cột cờ.

Tiểu Linh khiêm nhường:

– Tiểu Tà! Em xin lỗi đã báo tin tức quá muộn!

Tiểu Tà khoác tay:

– Ô! Chuyện nhỏ mà! Bây giờ nói vẫn còn kịp, anh đâu có trách em.

Tiểu Linh nói:

– Cũng tại em ít lo lắng! Võ công người này hình như rất cao.

Tiểu Tà trầm ngâm:

– Thì ra Dương Sơn Kiệt có cao nhân yểm trợ!

Tiểu Linh hỏi:

– Có phải anh đã nói Dương Sơn Kiệt bị thương không? Hay hấn giả vờ?

Tiểu Tà nói:

– Điều quan trọng là người hắc y đối với hấn có liên hệ thâm tình, lại bảo hấn ra lệnh rút lui. Ta nhất định phải tìm Dương Sơn Kiệt để tra xét việc này. Người hắc y võ công cao siêu, hấn chữa thương cho Dương Sơn Kiệt chắc chẳng khó khăn

gì!

A Tam hỏi:

– Người hắc y tại sao muốn Dương Sơn Kiệt trở lại kinh thành?

Tiểu Tà đắc ý:

– Dương nhiên là bang Thông Thực đã làm cho chúng nhức đầu sợ hãi đến lùi bước.

Tiểu Linh nhắc nhở:

– Em sợ bọn họ không cam tâm bỏ qua. Nếu có âm mưu gì chúng ta khó đối phó với chúng nó rồi.

Tiểu Tà gật đầu:

– Em nói cũng có lý! Xem ra anh phải đến phủ tổng đốc một lần, xem có manh mối gì không?

A Tam hỏi:

– Tiểu Tà bang chủ! Anh đoán xem tên hắc y này là người của quan trường hay là người của võ lâm?

Tiểu Tà gất:

– Người tại sao không hỏi Tiểu Linh?

A Tam nghi ngờ muốn Tiểu Tà vận dụng trí thông minh suy đoán mà thôi, không tin mọi suy đoán của người khác.

Tiểu Tà cuối cùng cũng nói:

– Trong quan chức đâu có người nào có võ công cao như vậy. Vả lại nói về lai lịch của ta hẳn hiểu rất rõ nên không muốn trêu ghẹo ta mà hỏi Dương Sơn Kiệt về kinh.

A Tam gật gù

– Em cũng nghĩ như vậy?

Tiểu Tà đánh vào đầu A Tam một cái mắng:

– Nói dóc! Người đã biết sao còn hỏi ta làm gì?

A Tam lắc đầu cười:

– Đó là em xem thử trí thông minh của em có bằng anh không mà thôi.

A Tứ cũng thừa cơ hội đánh vào đầu A Tam một cái là cho A Tam ngã chúi vào bàn, gần đổ tô canh.

A Tứ dẩu môi:

– Người muốn suy nghĩ để ta cho người suy nghĩ!

A Tam tức tốc cầm tô canh tạt vào mặt A Tứ. A Tứ không tránh kịp hứng trọn

tô canh tức mình chồm tới, hai người vật lộn té xuống đất.

Về chuyện này đối với Tiểu Tà và Tiểu Linh xem như cơm bữa nên không chú ý đến cứ tiếp tục ăn như thường.

Hai người ôm nhau vật một lúc đã khá lâu, A Tứ bỗng nghĩ thầm:

– Tại sao Tiểu Tà không ra can?

A Tam ngóc đầu lên phát hiện ra đồ ăn sắp hết vội bỏ mặc A Tứ đứng dậy xáp vào bàn miệng la:

Không xong rồi! Tiểu Tà bang chủ dành phần đồ ăn cho em với chứ!

Tiểu Tà ăn càng nhanh.

A Tam, A Tứ nhào tới chỉ còn chút nước lèo mà thôi. Mặt A Tam, A Tứ bây giờ thông xuống còn dài hơn mặt ngựa.

Tiểu Tà thản nhiên:

– Sau này nên nhớ chưa ăn no thì không nên rời khỏi bàn ăn.

Tiểu Linh nhin không nổi bật cười nghiêng ngửa làm cho A Tam, A Tứ nét mặt càng thêm náo nức.

o O o

Vào đêm, trăng đã lên cao. Nơi phủ tổng đốc rất yên tĩnh, vệ binh canh phòng rất nghiêm khắc.

Tiểu Tà và A Tứ đột nhập vào phủ.

Đối diện hoa viên là một tòa nhà ngói đỏ, chia thành nhiều phòng.

A Tứ hỏi:

– Bây giờ chúng ta bắt đầu tìm từ nơi nào?

Tiểu Tà quan sát một lúc, giơ tay chỉ vào một tòa nhà lầu nói:

– Chúng ta xuất phát truy tìm từ nơi này.

A Tứ hỏi:

– Hay là chúng ta bắt một tên quân canh đến đây tra hỏi có được không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Chờ một lát hãy tính. Các lầu này hình như dùng cho đàn bà ở. Người có thấy nơi vách lầu có hai bức tranh màu trắng, màu hồng hình như có thêu hình nữ thì phải.

A Tứ trở mắt nhìn theo ngoan cố nói:

– Dù chỗ ở của đàn bà cũng phải lục xét.

Tiểu Tà thở dài một hơi:

– Không cần làm như vậy. Mỗi lần gặp đàn bà hay xảy ra chuyện không hay. Tốt hơn chúng ta nên lánh xa họ.

A Tứ nói:

– Nếu vậy chúng ta phải bắt người tra xét sao?

Tiểu Tà suy nghĩ:

– Cũng không cần, hãy xem ta đây!

Dứt lời Tiểu Tà uy phong đĩnh đạc chạy đến bọn vệ binh như người quan trong phủ.

A Tứ thấy thú vị cũng thoãn thoắt chạy theo.

Bọn vệ binh phát hiện có người đột nhập vào phủ vội hét to:

– Ai?

Tiểu Tà đáp:

– Tôi!

– Người là ai?

Tiểu Tà ung dung bước tới nói:

– Tôi là tôi.

– Người... Khẩu lệnh?

– Tô hô!

Vệ binh ngạc nhiên:

– Khẩu lệnh người là cái gì?

Tiểu Tà nói:

– Khẩu lệnh này là thông hành toàn quốc.

– Người...

Tiểu Tà tiếp tục bước tới, trước mặt hai người cười nói:

– Các người không biết ta sao? Ta là Dương Tiểu Tà!

– Dương Tiểu Tà?

Tên Dương Tiểu Tà thực ra đối với vệ binh như đã khắc cốt ghi lòng, hai tên vệ binh chăm chú nhìn Tiểu Tà lần nữa nghĩ thầm:

Không phải Dương Tiểu Tà thì còn là ai!

Lập tức chân tay run lên, chuẩn bị đối phó.

Tiểu Tà quay lại nhìn A Tứ cười nói:

– Nếu đã nổi tiếng rồi thì việc gì cũng tiện.

Tiểu Tà nói với bọn vệ binh:

– Các người đã tin ta là Tiểu Tà chưa?

Mấy tháng nay Tiểu Tà quấy động khắp thành Thái Nguyên ai mà không nghe tiếng? Chúng nó không kinh hãi mà còn mất trí nữa.

Tiểu Tà khoe khoang:

– Đô đốc các người còn chưa làm gì được ta, phủ đô đốc này là nhà của ta, ta ra vô tùy ý, các người có hiểu không?

A Tứ phụ họa:

– Nói thật cho các người biết cũng chẳng sao, chúng ta là mật thám của hoàng thượng, vì vậy Dương Sơn Kiệt không có cách nào để bắt chúng ta được, chỉ cần nhìn thấy Thiên long ngọc bô này là phải bỏ chạy rồi.

Bọn vệ binh nghe nói kinh hãi:

– Hai vị là...

Tiểu Tà khoác tay:

– Hai chúng ta không phải là muốn gặp đô đốc, chỉ muốn tìm hiểu ba nơi ở nhà Dương Kiên, Khu Mai và Dương Sơn Kiệt hiện tại.

Vệ binh ngấm ngấm một lúc rồi gật đầu:

– Được! Để chúng tôi dẫn hai người đi!

A Tứ cười:

– Vậy mới biết điều. Cứ yên tâm chúng ta không làm khó các người đâu.

Tiểu Tà và A Tứ theo vệ binh đi qua các nơi cấm địa, nhờ có vệ binh dẫn đường nên không có gì trở ngại.

Vệ binh chỉ ngay trước mặt một căn nhà khá lớn, trước cửa treo một tấm bảng đề chữ: Mộng thiên cư và nói:

– Dương tổng đốc trước ở nơi đây.

Tiểu Tà hỏi:

– Hiện nay ở đâu rồi?

Vệ binh đáp:

– Dương tổng đốc trước đây đã bỏ đi nên cái này bỏ trống, cửa khóa kín không có vệ binh canh phòng.

Tiểu Tà nghi ngờ:

– Nếu đã không có người tại sao bên ngoài cấm vệ binh còn canh gác nghiêm ngặt như vậy?

A Tứ thêm vào:

– Việc này nhất định phải có nguyên nhân. Vệ binh các người có biết không?

Vệ binh lưỡng lự:

– Tôi không hiểu vì sao. Có thể bọn chúng quên rút lui đó thôi.

Tiểu Tà hỏi:

– Nói láo! Đã rút lui từ bên trong sao không thông báo ra ngoài? Rõ ràng có gì mờ ám nên mới sai cấm vệ mới canh gác nghiêm mật như vậy.

Bọn vệ binh không biết giải thích cách nào đứng ngơ ngác.

Tiểu Tà trầm nghị:

– Không biết chúng giả dối hay vì ngu si nữa?

Liền nói:

– Cũng được! Nếu các người không biết thì hãy gấp rút đi tìm Lý Thu Sơn đến đây cho ta.

Vệ binh gục đầu:

– Chúng tôi không dám.

Dù to gan cỡ nào bọn vệ binh cũng không dám đem sinh mạng của mình ra để đùa giỡn nhìn nhau nghĩ thầm:

– Đã bước vào cấm địa rồi còn đòi Lý tổng đốc đến diện kiến. Mạng sống coi như bán rẻ rồi.

Tiểu Tà thấy bọn vệ binh mặt đầy vẻ kinh hãi thương tình nói:

– Được rồi! Các người có thể trở về và không được nói ra chuyện này.

Bọn vệ binh được buông tha, chấp tay bái hai bái nói:

– Đa tạ Dương đại nhân.! Chúng tôi xin cáo lui! Ngài bảo trọng!

Nói xong đã quay thân chạy đi, nhưng chạy chưa được mấy bước, đã quay lại nói:

Đô đốc đang tại Tây hiên trong phòng thứ ba.

A Tứ nói:

– Tiểu tử này quả nhiên biết điều.

Tiểu Tà cười:

– Hãy mau chạy đi!

Hai người hướng về Tây viện để tìm xem có gì bí hiểm.

A Tứ phẫn khởi nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Anh định tìm cái gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Ta phát hiện nơi đây có mùi máu tanh, nếu không phải Dương Kiên lúc trước bị ta đánh lưu huyết thiệt mạng ở đây thì cũng có chuyện gì bí hiểm.

A Tứ ngạc nhiên:

– Không lẽ Dương Kiên bỏ mạng rồi?

– Cũng chưa chắc!

Hai người bước vào đại sảnh của Tây viện. Trong bóng tối bàn ghế vẫn y nguyên, đồ đạc sắp xếp vẫn còn chỉnh tề.

Tiểu Tà chạy hướng về bên trái, nghĩ thầm:

– Phải kiểm tra kỹ một chút nơi này mới được.

A Tứ nôn nóng hỏi:

– Anh phát hiện được gì chưa?

Tiểu Tà không trả lời, từ sau bức màn tìm ra được một vết rách bèn nói:

Quả nhiên có manh mối.

Hắn tiếp tục xem xét chung quanh, cuối cùng cũng phát hiện nhiều vết rách y hệt, nên quả quyết:

– Vậy là có dấu kiếm.

A Tứ cũng xem xét một lúc rồi nói:

– Tại sao lại đâm vào bức màn? Bộ hắn đã giết người? Nhưng không phải kiếm mà là đao, loại đao có sống âm dương.

Tiểu Tà cầm tấm vải màn trắng nói:

– Thấy rõ chưa? Dấu đao này không phải là dấu đao kiếm ở Trung nguyên, chứng tỏ kẻ sử dụng đao là người ngoài nước.

A Tứ cảm phục nhận xét của Tiểu Tà vô cùng thờ dài nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Thần nhãn của anh với bất cứ việc gì cũng rất chính xác, theo anh đoán chắc là bọn hắc y sát thủ thường lui tới nơi này sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Chắc chắn như vậy!

A Tứ hỏi:

– Nhưng tại sao chúng lại chém giết ở đây?

Tiểu Tà đáp:

– Đó chính là điều chúng ta muốn tìm hiểu. Nhưng mục đích chúng ta đến đây là muốn gặp mặt Dương Kiên.

Hai người tiếp tục hướng về hậu viện.

Không lâu hai người đã đi đến thư phòng của Dương Kiên.

Tại đây một mùi thuốc xông loang ra, Tiểu Tà đoán biết Dương Kiên dùng thuốc trị thương.

Thư phòng rộng rãi nhưng là một phòng bỏ trống đã lâu mới sử dụng lại trong

thời gian gần đây.

A Tứ hỏi:

– Không lẽ Dương Kiên chưa từng đến nghỉ nơi đây sao?

Tiểu Tà háy mắt:

– Tại sao một chút thông minh người cũng không có? Người không ngủ thấy trong phòng này có mùi thuốc sao? Hẳn không trị thương nơi đây thì sao lại có mùi thuốc này/

A Tứ đã hiểu ra cười nói:

– Em làm sao bì được anh. Chỉ cần tập suy đoán là đã vui rồi.

Tiểu Tà đưa tay kéo tấm nệm trải giường, trên tấm nệm dính đầy dấu máu.

A Tứ nói:

– Quả nhiên anh đoán không sai.

Tiểu Tà thẩm tra huyết dịch một hồi, rồi nói:

– Vết máu này hơi đen, chính tỏ bị ới ra. Chính là hắc thọ thương nên dịch thủ cho hắc một đao kết liễu số mạng.

A Tứ suy đoán:

– Không chừng chúng nó bắt Dương Kiên kéo đi nơi khác sau đó mới giết.

Tiểu Tà nói:

– Khả năng này không lớn vì chúng nó đã khám xét mấy phòng rồi, không thấy khả nghi. Vả lại bên ngoài canh gác mà hơn mười tên vệ sĩ đều bị giết tại chỗ. Điều này thấy rõ chúng hành động trong ngôi nhà này là có kế hoạch, mục đích rất chu đáo.

A Tứ nói:

– Vậy xác chết để đâu? Bọn chúng không dám kinh động đến người khác, trên thực tế không muốn để lộ tung tích, chứng tỏ xác chết được vận chuyển đi chưa xa, không chừng còn trong mật thất.

Tiểu Tà cười:

– Lần này người đoán đúng rồi! Dương Kiên là tên xảo quyệt, hẳn đương nhiên đã chuẩn bị đường rút, phòng bị hậu quả.

A Tứ phấn khởi:

– Như vậy mật thất nằm tại nơi nào? Chúng ta mau đi tìm xem!

Dứt lời A Tứ hướng ra cửa chạy tới Tiểu Tà nín áo hẩn lại:

– Nếu người đi thì đừng hòng tìm được mật thất, con người thông minh xảo quyệt mỗi một thông lộ phải ở nơi bí mật, tâm lý con người người không hiểu sao? Mật thất nhất định tại đây!

A Tứ nóng nảy:

– Vậy cửa mật thất nằm ở nơi nào?

Tiểu Tà nhớ đến cách mở khóa mà Diệu thủ Lương Không Không đã dạy trước đây, nên nhanh chóng tìm ra được cơ quan nơi tử sách.

Tử sách này tuy chứa rất nhiều sách, nhưng ít ai động đến rõ ràng chỉ để nguy trang.

Tiểu Tà đắc ý nói:

– Hãy xem ta đây!

Lập tức bay lên dùng chân đạp mạnh mặt bàn.

Xạch!

Đằng sau lưng kệ sách nứt ra một kẽ hở.

A Tứ vui mừng như điên cười lớn nói:

– Oa! Tìm ra rồi!

A Tứ lập tức phóng ra cửa bí mật, tức thì cánh cửa khép lại như cu, không ra tìm ra.

Mật thất nồng lên mùi huyết tanh, thịt thối.

Tiểu Tà thuận theo mật thất đi vào địa đạo tìm ra nơi mùi xác chết. A Tứ trước tiên phát hiện đồng xác chết, kinh hãi nói:

– Ôi! Quá nhiều rồi!

Cả hai cúi xuống xem xét một cách cẩn cú, rõ ràng trên ngực bọn vệ binh này có máu bầm đọng lại, chứng tỏ bị giết chưa lâu.

Sau cùng bên dưới có hai xác chết được A Tứ chú ý kéo ra, đó là thi thể của Dương Kiên và Khu Mai.

Hai người này mặt như quỷ đói, thi thể của Dương Kiên đã bắt đầu thối rữa.

Tiểu Tà suy nghĩ một hồi nói:

– Cả hai xác chết này tính ra đã quá ba ngày, tại sao màu sắc còn hoàn hảo như vậy?

A Tứ nói:

– Chẳng lẽ hai người này chết vì trúng độc?

Tiểu Tà bắt đầu lấy kim châm ra kiểm nghiệm xem Dương Kiên và Khu Mai có trúng độc hay không.

Qua một tuần trà công phu vẫn chưa có kết quả Tiểu Tà lắc đầu lẩm bẩm:

– Thật kỳ lạ! Loại độc này tại sao kiểm nghiệm không ra? Không lẽ là...

Sắc mặt Tiểu Tà hơi biến, hấn liền dùng trảo bửa vào đầu Khu Mai, phát hiện

nơi huyết bá hội có một chấm đỏ to rất rõ ràng.

Tiểu Tà như bị ngọn roi quất vào lưng, nảy ngược ra kêu lớn:

– Hắc huyết thần tâm!

A Tứ nghe nói cũng thất kinh nhảy ra xa một bước, vẻ mặt đầy hoảng hốt.

Hắc huyết thần tâm là thiên hạ chi độc, trước kia đã được Tiểu Tà thu hồi, tại sao hôm nay lại xuất hiện nơi đây? Không lẽ Giang Chấn Vũ hoạt động lại hoặc có người nào trong Phiêu hoa cũng trộm đem ra ngoài sử dụng? Nhưng tại sao chúng phải dùng Hắc huyết thần tâm giết Dương Kiên và Khu Mai?

A Tứ sợ hãi:

– Chúng ta chạy đi! Coi chừng mang họa!

Tiểu Tà nói:

– Ta đến đây mục đích để khám phá chuyện này. Như vậy cũng đã hiểu rõ một chút. Chúng ta trở về quán Thông Thực để tìm cách đối phó, vì việc này có liên quan rất nhiều mặt.

o O o

Đã ba tháng nay Dương Chính một mình trị liệu trong thùng thuốc.

Nhưng càng cố gắng càng thất vọng, ông ta cho mời ngự y đến để xem xét phương pháp trị liệu này có bị Tiểu Tà lừa gạt hay không!

Ngự y đã phán quyết đây chẳng qua là một sự lừa bịp, không thể có hy vọng phục hồi nguyên trạng của người thái giám.

Dương Chính thực sự đã vỡ mộng, vì nếu thành công tất cả các ước vọng bấy lâu nay dù có bỏ ra bao nhiêu công phu cũng không hối tiếc.

Thần dược thủy nóng gần bảy mươi độ, ép đến Dương Chính mồ hôi chảy ra như suối, mà phải cắn răng chịu đựng.

Để rồi đến cuối cùng a lên một tiếng bỏ cuộc:

– Hết rồi! Tất cả hết rồi! Ba tháng mộng ước thu về tay không!

Nếu không nghe Tiểu Tà nói một cách mê hoặc thì bây giờ lão đâu thất vọng như vậy?

Quá tức giận Dương Chính đổ hết thùng nước thuốc hét lên:

– Tiểu Tà! Ta sẽ chém đầu người, lóc thịt người, ngu mã phân thây người!

Người ngự y đến bên cạnh, dù cho ngày thường chán ghét hành động tội ác của Dương Chính, giờ đây cũng có chút thương tâm cho một thái giám luôn luôn khát khao trở thành đàn ông thực sự.

Đổ thuốc đã nửa giờ, Dương Chính mới bình thần trở lại, thở một hơi dài từ từ

đến giường lấy quần áo mặt vào, nhìn Lý ngự y người đại phu thân cận nói:

– Lý đại phu! Đúng ra ta nên tín nhiệm người thì sự việc không đi đến nghiêm trọng như vậy.

Lý đại phu chấp tay:

– Công công đã hiểu chuyện này không thể có kết quả thì tiểu thần cũng được an ủi rồi!

Dương Chính rầu rì:

– Cũng do ta chuốc lấy!

Lý đại phu tò mò:

– Nghe nói tiểu tử đó rất kỳ dị, ngâm mình trong nước sôi mà vẫn hoàn hảo như xưa.

Dương Chính nói:

– Nếu không phải như vậy ta đâu dễ dàng tin gã nói. Trước sau chỉ là một trò cười Lý đại phu hãy giữ bí mật cho ta.

Lý đại phu nói:

– Xin Công công hãy yên tâm!

Dương Chính liền phóng tới sắc mặt đã đổi khác, quyết định có nên tàn nhẫn hay không để bảo vệ chuyện bí mật này.

Ông ta kêu lên:

– Lý đại phu!

Lý đại phu vội chạy tới, chấp tay nói:

– Dương công công có chi chỉ bảo?

– Ta muốn...

Lập tức Dương Chính cung tay lên, buông vào ngực Lý đại phu kích tới. Hành động chớp nhoáng từ tia mắt Dương Chính lộ ra vẻ sát khí.

Lý đại phu đôi tay quơ quào chống đỡ như vô hiệu té quy xuống đất, đôi mắt trợn ngược lên, khóe miệng rỉ máu tươi.

– Công công! Ngài...

Dương Chính cười gằn:

– Lý đại phu! Người không phải muốn bảo mật sao? Bây giờ người vĩnh viễn được bảo mật rồi!

Lý đại phu đã hiểu tâm tư con người Dương Chính xảo quyết đến cỡ nào rồi, nhưng không ngờ Dương Chính quá độc ác như vậy.

Dương Chính buông tay xuống dùng chân hất Lý đại phu sang một bên.

Nhìn người ngự y chết không nhắm mắt, Dương Chính không tỏ chút thương

tâm, trong lòng chỉ nghĩ đến việc báo thù giết chết Tiểu Tà để rửa cái nhục bị lường gạt.

Trong ba tháng này quán Thông Thực cũng vắng khách dự tính sẽ có người đến trả thù nhưng đợi mãi chẳng thấy. Thật là chuyện ngoài dự tính của Tiểu Tà.

Ở biên cương chiến sự lại liên tục cấp báo đúng như Dương Sơn Kiệt nói:

Dương Chính có ý dùng tay Vệ Tiên trừ khử những tên chống đối mình. Ép đến tướng cầm quân luôn luôn bại trận. Chiến tranh sắp kinh động đến kinh đô.

Cũng may phía bắc Cơ Nhung quan có La Thông canh giữ cứ cố thủ cầu hòa. Nơi Thần tiên phủ đã có Dương Hùng trấn giữ, ngoài ra còn có Siêu Vô Hạn và Tiểu Thất duy trì. Phải nói nhờ vào những tướng lãnh này mà Phiên bang chưa thể công vào những nơi hiểm yếu.

Một sáng Tiểu Tà ngồi tại quán, giám thị A Tam chỉ dạy võ công cho đệ tử.

Bốn mươi mấy tên học trò bây giờ chỉ còn độ ba mươi người. Số người này học khá lâu nên có nhiều tiến bộ. Đó chính là nguồn vui duy nhất của A Tam.

Tiểu Tà hưởng về đám đệ tử nói:

– Các người đã học xong, ai muốn ở lại cứ ở, ai muốn đi thì đi. Bí kíp võ công đã nằm trong tay các người hết rồi, những gì cần dạy ta cũng đã dạy tất cả. Quán Thông Thực chuẩn bị đóng cửa. Sau này quán Thông Thực có mở, lại hoan nghênh quý vị đến đây tiếp tục.

Mọi người nghe nói ồ lên một tiếng, chủ trương quá đột ngột, may mà Tiểu Tà không đuổi chỉ thương lượng với họ đi hay không tùy ý.

Tiểu Tà quay lại nói với Tiểu Linh:

– Nếu chúng ta đi rồi em nên thông báo với Cái Bang tiếp quản căn nhà này.

Tiểu Linh gật đầu:

– Em hiểu rồi!

Trong lúc đang trò chuyện phía ngoài quán Thông Thực bỗng nổi lên tiếng vó ngựa dồn dập, bốn con chiến mã đã đứng trước cửa quán.

Đúng như Tiểu Tà dự tính, trước đây mấy ngày khi được tin Tiểu Thất tử chiến trận gửi về, Tiểu Tà A Tam A Tứ đều chuẩn bị tư thế tông quân.

Hôm nay trong đoàn chiến mã có Siêu vương gia đến.

Tiểu Tà bước ra chào hỏi:

– Siêu vương gia! Hôm nay có quân lệnh rồi sao?

Siêu vương gia nhìn ba người của quán Thông Thực y phục chỉnh tề nói:

– Dương thiếu hiệp tất cả đã chuẩn bị rồi sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Chúng tôi chỉ còn đợi quân lệnh mà thôi.

Siêu vương gia biết quân tình đang nguy khốn không được chậm trễ, nhanh tay thò vào túi lấy ra hỏa bài và quân lệnh trao cho Tiểu Tà:

– Kim bài này do Dương tướng quân phát ra, muốn tới kinh thành điều chi viện binh, ai ngờ Dương Chính trì hoãn không chịu phát binh. Còn bức thư này thì do Vô Hận, hắn cùng Tiểu Thất dẫn binh chi viện nhưng Tiểu Thất vì cứu mạng hắn mà bị vây tại núi Sơn Phong. Vô Hận cảm giác quân phiên quá dung mãnh nên đưa thư cầu viện. Tính ra cũng đã hơn ba ngày rồi.

Tiểu Tà cau mày:

– Ba ngày? Bọn quân phiên này nếu Tiểu Thất có bị thương thì bốn bang chủ cắt đầu không tha một đứa.

Siêu vương gia tiếp:

– Dùng kim phù này được quyền điều động ba quân. Bây giờ cứu binh như cứu lửa, chiến mã đã chuẩn bị đầy đủ, xin quý vị lên đường.

Tiểu Tà chấp tay:

– Đa tạ Siêu vương gia!

Lập tức quay về A Tam, A Tứ nói:

– Lên ngựa! Tiểu Linh! Siêu lão vương gia! Xin tạm biệt!

Tiểu Thất bị vây hãm ở Sơn phong đã ba ngày, nên khó trách Tiểu Tà sao nóng nảy.

Tiểu Tà đi rồi, Siêu vương gia cũng cáo lui đợi tin tức.

Tiểu Linh theo lời dặn của Tiểu Tà tìm đến phân thọ chủ Cái Bang Lương Phát Thiên giao phó quán Thông Thực.

o O o